

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγα στὰ ξένα. Ὅταν μὲ καιρὸ ξαναγύρισα στὴν πατρίδα, ὅλοι ἀπορώντας μὲ διηγήθησαν ὅτι Ἐκεῖνη εἶχε φύγει κρυφὰ μιὰ νύχτα, ἀφίονοτας γονεῖς ἀπελπισμένους καὶ δὲν ἀκούστηκε πειρὰ.

Μερικοὶ παρατήρησαν, ὅτι τὴν ἴδια μέρα ἕνας ξένος μουσικὸς, ποῦ εἶχε φανῆ στὸ χωριὸ πρὶν λίγαὶς μέραις καὶ ξεκούφαινε τὸν κόσμον μὲ τὸ ζουρνὰ του, γάθηκε γιὰ μιᾶς κι' αὐτός. Ἀπόρησαν πῶς δὲν εἶδεν ἕνα καμμιάν ἐκπληξίαν στὴν ἀπίστευτη εἰδήσει.

Φαράρι, 15 Ἀπριλίου 1896.

A. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μοῦ γράφετε μὲ τόσῃν τρυφεράν καλωσύνην, ὥστε ἡ πρώτη μου ὀρμὴ ἦτο νὰ σᾶς ὑπακούσω. Μ' ἀνεχαίτισαν τὰ μακρὰ τῆς ἐργασίας μου ἔτη καὶ μ' ἐτρόμαξε τὸ μέλλον. Ἄ, ὄχι, σεβαστὴ ἄγνωστος φίλη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπακούσω καὶ σᾶς θερμοπαρκαλῶ νὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν, ν' ἀναγνώσετε ὀλόκληρον αὐτὸ τὸ γράμμα.

Εἴσθε ξένη καὶ ἀπόαλληθινὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας, μετὰ τῶν ὁποίων ζῆτε ἀπὸ μακρῶν ἐτών(ῃ καὶ ἀπὸ περιέργειαν, νὰ μάθετε τί τάχα κάμνουν οἱ ἀπόγονοι θεῶν καὶ ἡμιθέων) ἐσπουδάσατε τὴν γλῶσσαν μας.

Εἴσθε ξένη καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἐμάθατε ἀπὸ τὸν διδασκαλὸν σας, δὲν εἴσθε ὑποχρεωμένη νὰ γράψετε, ὅτι φρονεῖτε, ὅτι αἰσθάνεσθε, καὶ νὰ ζωγραφίσετε, ὅσα βλέπετε νὰ παίζονται τριγύρω σας.

Κηρύττεσθε πολὺ δικαίως ὑπὲρ τῆς καθαρεύουσας, διότι δὲν εἴσθε ἠναγκασμένη μὲ τὴν ἀνεπαρκῆ αὐτὴν τεχνητὴν γλῶσσαν, νὰ περιγράψετε σκηνὰς τοῦ καθημερινοῦ βίου. Ὅσοι ἀπεπειράθησαν νὰ γράψουν, τὰ ἔργα των δὲν ἔζησαν. Τὰ ἐφόνευσεν ἡ ἀνεπάρκεια τῆς γλώσσης καὶ τὸ ἐπιτηθευμένον ὕφος, εἰς τὸ ὅποιον ἐξάπαντος ἔπρεπε νὰ ἐκπέσουν.

Ἡ πομπώδης καθαρεύουσα εἶναι γλῶσσα μεταβατική. Αὐριον θὰ φουρήσῃ ἕνα ἀεράκι καὶ θὰ σάρωση τὸ δέν τὸ θὰ τὸ ἀναλυμένον ἀπαρέμματον καὶ ἡ γλῶσσα αὐτὴ θὰ μείνῃ γλωσσολογικῶν μνημειῶν τῶν ἡμερῶν μας.

Τώρα πιθανόν καὶ ἡ δημώδης νὰ ἦνε μεταβατικὴ, διότι ἐγὼ δὲν εἰμφορῶ νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ἐλύθη τὸ γλωσσικὸν ζήτημα. Μεταξὺ δύο μεταβατικῶν γλωσσῶν, ποία πρέπει νὰ προτιμηθῇ διὰ φιλολογικὰ ἔργα;

Ἡ γλῶσσα τοῦ διδασκάλου ἢ ἡ γλῶσσα τῆς καλῆς μητρὸς μας;

Ἐδῶ ὁ δισταγμὸς δὲν χωρεῖ. Ἄφου δὲν εἰμφορεῖ κανεὶς μὲ μίαν μονοκονδυλίαν νὰ μορφώσῃ τὴν καθαρεύουσαν εἰς γλῶσσαν βιώσιμον ἢ νὰ στερεώσῃ τὴν δημώδη, ἀντὶ νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖράς του ἀδρανεῖς, ἄς γράψῃ εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἐμάθεν ἀπὸ

μικρὸ παιδάκι καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θ' ἀποδώσῃ πιστότερα, ὅ,τι θέλει νὰ γράψῃ.

Ὅταν, χωρὶς νὰ παραλείψω οὔτε συλλαβὴν, διαβάξω ὅσα περὶ γλώσσης γράφονται, σχηματίζω τὴν ιδέαν: ὅτι γίνεταί μιὰ μεγάλη ζύμωσις, ἀλλὰ δὲν κουράζω τὸν νοῦν μου διὰ νὰ βγάλω συμπεράσματα ὑπὲρ τοῦ ἐνός ἢ ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. Ἄς ἐργάζωνται ἐκεῖνοι, ἡ ἐργασία των μᾶς ὠφελεῖ, μὰ καὶ ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ μείνω ἀδρανῆς, ἀναμένοντα τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐργασιῶν των. Ἡ ἐπερχομένη γενεὰ, πρέπει νὰ εὔρῃ ἔργα.

Ἄν, μεταξὺ τῶν φιλολογικῶν ἔργων, τῶν συγχρόνων φιλοπόνων λογογράφων μας, ὑπάρχουν ἔργα βιώσιμα, καὶ μίαν ἀλήθειαν ἂν ἐγκρούπτουν καὶ ὀλίγην τέχνην ἂν ἡ μορφή των παρουσιάσῃ, ἡ ἐπερχομένη γενεὰ, δὲν θὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ γλῶσσα ἦτο ζηλευτὴ, ἀλλὰ θὰ μᾶς εὐγνωμονῇ, διότι εὔρεν ἔργα καὶ ὄχι λόγια λόγια λόγια.

Τώρα, ὅπως ἀπὸ τὴν καθαρεύουσαν, δὲν λαμβάνω παρὰ τὰς μάλλον ἐν χρήσει λέξεις καὶ ἀπὸ τὴν δημώδη, χωρὶς νὰ μελετήσω τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα τῆς ἀληθινῆς νεοελληνικῆς βαθέως, λαμβάνω ὅσα μεταχειρίζονται οἱ τριγυρινοὶ μου.

Αὐτὴ ἡ ἀμέλεια ἴσως θεωρηθῇ φυγοπονία ἢ καὶ ἔλλειψις ἀρχῶν σταθερῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εὔρισκω τὸν ἐαυτὸν μου ἀκατάλληλον διὰ τοιαύτην γλωσσολογικὴν ἐργασίαν καὶ ἔπειτα ἐκτιμῶ πολὺ τοὺς εἰς τὰ τοιαῦτα ἐργαζομένους καὶ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν δραστηριότητά των, πολὺ δὲ περισσοτέραν εἰς τὸ πείσμα των, μὲ τὸ ὅποιον ὑπερασπίζονται τὰς ιδέας των.

Ἀπὸ τὸ πείσμα των, θὰ εὔρουν ἐπιχειρήματα καὶ ἡ νίκη, ἐνὼ νομίζουν, ὅτι θὰ δοθῇ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος θὰ παρατάξῃ περισσότερα ἐπιχειρήματα, ἢ ἐλπίς των θὰ διαψευσθῇ.

Τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς ἡ ἐπερχομένη γενεὰ, δὲν θὰ ἐκφέρῃ βασιζομένη εἰς ἐπιχειρήματα.

Τὰ σημερινὰ ἔργα, τὰ ἀγριολουλοῦδα μὲ τὸ ἰδιῶζον ἄρωμά των, θὰ ἦνε ὁ τάπηξ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ ζήτημα θὰ τεθῇ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

[Τὸ γραφεῖον τοῦ Βένιερη, ὡς ἐν τῇ τρίτῃ πράξει. Ἡ μεγάλη θύρα τοῦ βάλθους εἶνε κλειστὴ. Ἀπομειστήμερον. Ὁ Γεῶργος καὶ ὁ Εὐτύχιος κάθηται πρὸ μικροῦ τραπέζιου, παρὰ τὸ γραφεῖον τοῦ Βένιερη, πίνοντες καφέ καὶ συνομιλοῦντες πρὸ πολλῆς ὥρας. Ὁ Εὐτύχιος κάθηται εἰς τὸ δικάσιον].

Εὐτύχιος.—(Μετά τινα σιωπῆν). Καὶ ὡς τί ὦρα κοιμᾶται συνήθως;

Γεῶργος.—Μὰ ὡς τὰς τρεῖς.

Εὐτύχιος.—Ὡστε ἂν ἔλθω κατὰ τις τέσσερες τρεισήμισι...

Γεώργος.—Θά τον βρῆς. Καί τὸ ἀπόγευμα συνήθως μένει μόνος.

Εὐτύχιος.—Τὸ ξεύρω...

Γεώργος.—Εἶμαι βέβαιος ὅμως ὅτι θά κάμη ὅ,τι εἶπε... θάρρηθῆ ὀριστικῶς.

Εὐτύχιος.—Τί θά κάμη! Ἐπὶ τέλους τὸ ζήτημα θά λυθῆ διὰ τῆς βίας. Ἐγὼ θά ἐπιμείνω, ἐγὼ θά ἔλθω εἰς τὰ ἔσχατα. Βεβαίως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις.

Γεώργος.—Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἐξακολουθήσῃ. Ἄσχημα ἐμπλέξαμε... πολὺ ἄσχημα. Ἐ, τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον βλέπεις... τί νὰ σου κάμω, ἀφ' οὗ τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον μᾶς ἔρριξε στὰ χέρια του...

Εὐτύχιος.—Εἶσαι ἀκόμη παιδί, Γεώργο. (μειδιδῶν) Σὲ ἀπελπίζουν πράγματα ποῦ μποροῦν νὰ διορθωθοῦν εὐκολώτατα.

Γεώργος.—Καί νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φύγω...καί νὰ φήσω τὰ κορίτσια στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Καί νὰ μὴ μου ἔρχεται, ἔτσι, νὰ μὴν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τον πῶ: ἈΚύριε! εἶσθε ἕνας παληάνθρωπος· χαίρετε! » Τί παραξένα ποῦ ἔχει ὁ κόσμος!

Εὐτύχιος.—Ἐν ἀνάγκῃ, καθὼς εἶπαμε, μπορεῖ νὰναβάλῃς τὸ ταξιδί σου... ἐπὶ τέλους ἄς πάῃ ὁ Παντελής.

Γεώργος.—Ἦ ἔννοεῖται ὅτι θά το ἀναβάλω οὔτε φεύγω ἂν δὲν ἰδῶ, ὅτι στή θέσι μου ἀφίνω ἐσένα. Καί τὸ δικαίωμα αὐτῆς τῆς προστασίας θά σοῦ το ἔδιδεν ὁ γάμος, ἡ τοῦλάχιστον ἕνας ἀρραβῶν.

Εὐτύχιος.—Βέβαια.

Γεώργος.—Ἄν ἦτο δυνατόν μάλιστα νὰ ἐκάμναμε τώρα γρήγορα ἕνα γάμο κλειστό, χωρὶς ἐτοιμασίες καὶ χρονοτριβές καὶ ἐπιδείξεις καὶ νὰ ἐγλυτώναμε ἀμέσως ἀπὸ ψυχοπατέρας καὶ ἀπὸ κηδεμόνας, πόσω θά ἦταν σωτήριο!

Εὐτύχιος.—Ἐγὼ εἶμαι προθυμότετος. Ἀλλὰ θέλει ἄρα γε ἔτσι ἡ Οὐρανία;

Γεώργος.—Ὅ,τι θέλῃς ἐσὺ, θέλει καὶ ἐκείνη. Νὰ εἶσαι βέβαιος. Ἐπειτα ἐκτὸς τοῦ ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ξεύρει ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον ὅλων μας—καὶ τὸ ἰδικόν σου ἀκόμη... Τὰ εἶπαμε μὲ τὴν Οὐρανία...

Εὐτύχιος.—Ὁ Βένιεργς ἀρνείται ἀπὸ συμφέρον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πείσμα. Τὰ ἐμυρίστηκε ὅτι τὸν ἐκαταλάβαμε... ἔπειτα τὸν ἐρεθίζει φοβερὰ καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις τῆς γυναίκας του. Ἀπὸ πείσμα...

Γεώργος.—Ἀπὸ συμφέρον καὶ μόνον. Εἰς αὐτὸ ὁ Βένιεργς τὰ θυσιάζει ὅλα καὶ τὰ πείσματά του ἀκόμη. Ἄς ἦτον νὰ τον συμφέρῃ νὰ πάρῃς τὴν Οὐρανία καὶ νὰ θλεπες. Ἀλλὰ δὲν τον συμφέρει, βλέπεις. Τὸν Βάρλα τὸν κάνει ὅπως θέλει· ἐγὼ εἶμαι παιδί καὶ μάλιστα ἐνεργητικὸν· ἀλλὰ μίαν ἐπιβλεψὶς σὺν τῇ δικῇ σου, πολὺ θά τον ἐμπέρδεις. Εἶνε τόσα τὰ σημεῖα, ποῦ μπορεῖ νὰ μὲς γελᾷ καὶ νὰ

μὲς ἐκμεταλλευθῆ! ἀνθρώπος ποῦ φιλεῖ σὺν Εἰκόνα τὸ ἑκατοστάριον...

Εὐτύχιος.—Πολὺ φοβοῦμαι, μήπως εὐεργετῶν ζήτη κυρίως νὰ εὐεργετηθῆ. Ἐκεῖνο τὸ ἐπίχρισμα τῆς ἀκρας χρηστότητος, ποῦ θέλει νὰ διδῆ σὲ κάθε του πράξι καὶ τὴν παραμικρότερη...

Γεώργος.—Εἶδες; φοβερός εἶνε! Καί νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἐγὼ τὰ πταίω ὅλα. Μήπως δὲν τον εἶχα καταλάβει ἐξ ἀρχῆς; Μήπως δὲν εἶδα πῶς μοῦ φέρθηκε, ὅταν ἦλθα ἐδῶ πρώτη φορὰ, πτωχὸς καὶ ὀρφανὸς νὰ του ζητήσω θέσι; Κ' ἔτσι, πῆγα νὰ πῶσω σὰ στραβὸς στὰ χέρια του. Αὐτὸ θά πῆ νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς τὴν πείρα τοῦ κόσμου. Κινδυνεύει νὰ τον πείθῃ καὶ αὐτὸς ὁ Βάρλας.

Εὐτύχιος.—Γεώργο, εἶσαι τόσω ἀπελπισμένος, ὥστε ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς δὲν με λογαριάζεις γιὰ τίποτα.

Γεώργος.—Ἦ, ἐσένα... ἀλλοίμωτο ἂν μὲς ἔλειπες καὶ σύ! (Τὸν ἐταρταλίεται)

Εὐτύχιος.—Γεώργό μου... (ἀρταλιιάσσουν γίλημα. Ὁ Εὐτύχιος ἐγείρεται). Φεύγω... ὀρεβουάρ. (κυττάζων τὸ ρολόγι του).

Γεώργος.—(ἐγειρόμενος). Φεύγεις;

Εὐτύχιος.—Ναί· πηγαίνω νὰ δώσω μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι... Ἄφησα τὴ γρηά μου λιγάκι ἀδιάθετη... Τὰ εἶπαμε ἀρετὰ. (κινεῖν πρὸς τὴν θύραν)

Γεώργος.—Λοιπὸν στίς τρεισήμισι-τέσσερες... καὶ ἂν τυχόν... (ἐξέρχονται κλειότερες ὀπισθὲν τῶν τῆν θύραν).

(Ἡ σκηνὴ μένει ἐπ' ὀλίγον κενή. Ὁ Βένιεργς κατέρχεται βραδέως, βήχων καὶ συγκλονιζόμενος. Εἶνε ἐξηγρηγμένος, ἀδιάθετος. Σταματᾷ πρὸ τοῦ τραπέζιου καὶ παρατηρεῖ τὰ δύο κενὰ κύπελλα).

Βένιεργς.—Μπᾶ! (κάθηται πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἀρχίζει νὰ κόπῃ ἐν φηλιόδιον καιρουργές. Εἶνε βυθισμένος εἰς σκέψεις δυσαρδέστους).

Γεώργος.—(ἀνοίγων τὴν θύραν δεξιῶς). Μπᾶ! εἶσθε σεῖς;

Βένιεργς.—(χωρὶς νὰ τον βλέπῃ). Μάλιστα.

Γεώργος.—(προχωρῶν). Σήμερα ἐξυπνήσατε ἐνωρίτερα.

Βένιεργς.—Ναί... δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ... εἶμαι ἀδιάθετος (βήχει).

Γεώργος.—Μπορῶ νὰ σας πῶ κάτι τί;

Βένιεργς.—(εἰρωνικῶς). Μετὰ πάσης χαρᾶς.

Γεώργος.—Ὁ Εὐτύχιος θά ἔλθῃ σὲ λίγο νὰ σας ζητήσῃ τὴν Οὐρανία.

Βένιεργς.—Νὰ τὴν κάμη τί;

Γεώργος.—Νὰ τὴν κάμη γυναίκα του.

Βένιεργς.—Μπᾶ!.. Μία ὥραία ιδέα.

Γεώργος.—Λοιπὸν;

Βένιεργς.—Δὲν ἔχει λοιπὸν.

Γεώργος.—Μὰ καλά...

Βένιεργς.—Τί θέλεις τώρα ἀπὸ μένα; Γιατί μοῦ τὸ λές; Νομίζεις ὅτι δὲν τὸ ἐπαρμένω;

Γεώργος.—Ήθελα νά μάθω τί θά του άπαν-
τήσετε.

Βένιερος.—Ως άδελφός βέβαια.

Γεώργος.—Έννοείται.

Βένιερος.—Είσαι άκόμη άνήλικος... Έγώ είμαι
ό κηδεμών.

Γεώργος.— Άν δέν ήταν αυτό, θά ήρχετο νά
τήν ζητήσει από μένα.

Βένιερος.—Α! και τώρα πού έρχεται σέ μένα,
θέλεις ταχα νά συσκεθούμε, ν' άποφασίσουμε μαζί..
Ζητείς, δηλαδή, συνεργασίαν μαζί μου.

Γεώργος.—Όχι· σ'ές έρώτησα απλώς, τί θά του
άπαντήσετε...

Βένιερος.—Έτοιμος νά αυζητήσης ό,τι θά σοϋ
πώ. — Άς έλθη νά μου τήν ζητήσει... άς έλθη και
βλέπουμε. Δυστυχώς δέν άπεφάσισα άκόμη! (Ο
Γεώργος κάμει τακτική μεταβολήν και κινεί νά
έξέλθη). Λυπούμαι πολύ.

Γεώργος.—(παρά τήν θύραν). Τίποτα.

Βένιερος.—Δέν μου λές... (Ο Γεώργος στρέ-
φεται). Ήταν έδω πρό όλίγου ο Ευτόχιος; (τῷ δει-
κνεί τὸ τραπέζι).

Γεώργος.—Μάλιστα.

Βένιερος.—Πολύ καλά. (Ο Γεώργος εξέρχεται
Ο Βένιερος κρούει τὸν κώδωνα και κατέρχεται ἡ
Φραντζέσκα). Πάρε αυτά τὰ φλιντζάνια άπ' εκεί...
Πές τήν κυρία σου νά κατεβῆ έδω, κάτι νά της πῶ.
(Η Φραντζέσκα εκτελεῖ και εξέρχεται. Συγχρό-
τως από τὸ γραφεῖο· εισέρχεται ὁ Μανώλης και
περιβλέπει ὡς κάτι ζητῶν).

Βένιερος.—Τί αγαπᾶς;

Μανώλης.—Κάτι φλιντζάνια μου εἶπε ο κύριος
Γεώργος...

Βένιερος.—Α!... α!... πέ του, σέ παρακαλῶ
ἐκ μέρους μου, ὅτι εφρόντισα... εφρόντισα... (Ο Μαν-
ώλης εξέρχεται). Και για όλα ἐγώ θά φροντίσω
... έννοια του!

Θεώνη.—(Κατερχομένη). Δέ φορεις τόν σκού-
φό σου Λεωνίδα μου; Θά κρυώσης πού βήχεις έτσι.

Βένιερος.—Μη! μάλιστα! Αυτό μάς ελειψε
τώρα· νά φοβᾶσαι νά μὴν κρυολογήσω... Και σοϋ
έχει μιὰ τρυφερότητα! (Γυναίκες ύποκρίτριες, κκαχορρι-
νονάχτε!) Για κάθησε εκεί σέ παρακαλῶ. (βήχει).

Θεώνη.—Τί με θέλεις;

Βένιερος.—Άκουσε τί σε θέλω. Πρώτα-πρώτα
θά σέ ρωτήσω κάτι τι, γιατί μὴ τὸ Θεό, από τόν
τρόπο σου, κοντεύω νά το ξεχάσω. Είσαι γυναίκα
μου ἢ δέν είσαι;

Θεώνη.—Πῶς δέν είμαι;

Βένιερος.—Πολύ καλά. Η γυναίκα με ποιόν
πρέπει νά συμφωνῆ; με τόν άνδρα της, ἢ με τούς
έχθρους του;

Θεώνη.—Φυσικά...

Βένιερος.—Με τούς έχθρους του!;

Θεώνη.—Όχι, με τόν άνδρα της.

Βένιερος.—Ε, αν έχης αυτή τήν ιδέα πραγ-
ματικῶς, κάτι μπορεί νά γίνη. Δέν μου λές, ξέρεις
ποιοι εἶνε οι έχθροί μου σήμερα;

Θεώνη.—Όχι· ἐσὺ, Λεωνίδα μου, δέν έχεις
έχθρους.

Βένιερος.—(Μπᾶ! ἄλλη γλώσσα τώρα). Καλά.
Θά στα πῶ, γιατί φαίνεται ὅτι δέν τα ξέρεις. Μάθε
λοιπόν, ὅτι έχθροί μου εἶνε: ἡ Ούρανία, ἡ Άνθῆ, ο
Γεώργος, ο Ευτόχιος, ο Παντελής ο Βάρλας—μάλι-
στα!—ο κύριος Τέλης, ἡ δεσποινίς Φραντζέσκα, ο
Μανώλης—όλοι οι δικοί μας τελοσπάντων, άνθρω-
ποι και κτήνη, (ύποτιθεμένου ὅτι εἶνε άνθρωποι
μόνον ἡ Φραντζέσκα και ο Μανώλης).

Θεώνη.—Τί εἶνε αυτά πού λές!

Βένιερος.—Αὐτά πού λέω.—Τώρα ἐσὺ τί θέλεις;
Νά πᾶς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν έχθρῶν—γιατί ἡ θέσις σου
βέβαια θά σου δώσει τήν ἀρχηγία,—ἢ νά μείνης
μαζί μου, εἰς τὸ πλευρόν μου, σύζυγος πιστή και
σύμμαχος εὐλικρινής;

Θεώνη.—Μά θέλει ρώτημα; Έσὺ μπορεί νά με
περιφρονεις· ἀλλά ἐγώ πότε ἔπαυσα νά σε αγαπῶ;
Και ὅλος ο κόσμος νά εἶνε έχθρός σου, ἐγώ θά είμαι
μαζί σου.

Βένιερος.—Ώραιος λόγος. Α, εἶπες ἕνα ὠραίο
λόγο. Νά ἰδοῦμε τώρα αν θά συμφωνήσουν και τὰ
ἔργα.

Θεώνη.—Νά ἰδοῦμε.

Βένιερος.—Ο Ευτόχιος, ο άνεψιός σου, θά έλθη
έδω σέ λίγο, για τήν ύπόθεσι πού ξέρεις.

Θεώνη.—Ποιός σ' τὸ εἶπε;

Βένιερος.—(Χμ! ἄστραψε τὸ μάτι σου). Τὸ
ἔμαθα. Έγώ ὅμως, ξέρεις, θά τον διώξω.

Θεώνη.—(ζωηρῶς) Γιατί;—(Ω, τὰ ἴδια πάλι).

Βένιερος.—Τὰ βλέπεις; Βλέπεις πῶς ἀλαφια-
στικες ἀμέσως;

Θεώνη.—Τί νά σου πῶ κ' ἐγώ; ζεύρω γώ...
Κάμε ὅ,τι θέλης. Δέν μου εἶπες τόσες φορές, ὅτι ἐγώ
γνώμην δέν ἔχω; ὅτι ο άνδρας κάνει ὅ,τι θέλη,
χωρίς νά ρωτᾶ τή γυναίκα του;

Βένιερος.—Άφησέ τα, αυτά. Τώρα ἄλλαξα γνώ-
μη. Θά σε ρωτήσω· και ὅχι μόνον θά σε ρωτήσω,
ἀλλά θά σου ἐξηγήσω τὰ πράγματα και θά ζητήσω
νά σε φέρω με τή γνώμη μου. Δέν θέλω νά έχης
οὔτε αυτό τὸ παράπονο. Λοιπόν ἡ Ούρανία δέν μας
συμφέρει νά πάρη τόν Ευτόχιο.

Θεώνη.—Γιατί;

Βένιερος.—Γιατί ξέρεις τί θά πῆ ο κόσμος, αυτό
τὸ τίμο θεριό; α' Ο Βένιερος ἐπήρε τήν περιουσία
τῶν ὀρφανῶν και τήν ἐμοίρασε εἰς τούς συγγενεις
του. Ο Ευτόχιος εἶνε άνεψιός μας και τὸ θεριό δέν
θά μᾶς το συγχωρήσει αυτό ποτέ!

Θεώνη.—Άφ' οὔ τόν αγαπᾶ και τον θέλη τὸ
κορίτσι;

(Ακολουθεῖ).